

Kunst | 17 november 2015

De Telegraaf

'RIGOLETTO'

Opera Zuid in vage sferen

'Rigoletto' bij Opera Zuid, met Anders Larsson als potsierlijk uitgedoste nar en Elmar Gilbertsson (r.) als hertog van Mantua. foto morten de boer

Aan het einde van de opera opent de nar Rigoletto een lijkzak, in de veronderstelling dat daar de gehate hertog van Mantua in ligt. Blijkt het zijn bloedeigen dochter Gilda, bezig aan haar laatste ademtochten. Hoe reageer je dan als liefhebbende vader? Bij Opera Zuid zit Anders Larsson erbij als een loodgieter die in een keukenkastje tuurt, zich afvragend waar al dat water vandaan komt.

Het is tekenend voor de algehele visuele slapte waar de nieuwste productie van Opera Zuid last van heeft. De IJslandse regisseur Stefán Baldursson heeft er weinig van gebakken. Geen enkel karakter krijgt een heldere omlijning. De belichting is armzalig, het decor niet veel beter. Verdi's Rigoletto markeert het 25-jarig jubileum van het gezelschap, maar oogt als een bedelbrief. Veel geld hebben ze in Maastricht inderdaad niet te besteden. Dat is een verzachtende omstandigheid. Maar of het zo erg moet zijn...

Anders Larsson mag er dan als een potsierlijke jandoedel bijlopen, zingen kan hij

redelijk. Gilda treft het met de jeugdig frisse stembanden van Anna Emelianova, de grootste vocale attractie van deze productie. De tenor Elmar Gilbertsson als hertog zingt krachtig maar zonder veel nuance, en in plaats van zuiver meestal net iets te laag.

In de bak zorgt de Philharmonie Zuidnederland voor een solide basis. Wel verdient het orkest een bevlogener dirigent dan de vleesgeworden metronoom Per-Otto Johansson. Tegen zoveel afgemetenheid is Verdi's meeslepende muziek niet bestand. De Italiaanse zuidelijkheid is ver te zoeken. Pas in de slotakte begint de dirigent te ontgooien.

Thiemo Wind